



Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.128/2025/6/I.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: dr. Békefi Anett ügyvéd

(cím4)

Az alperes: Alperes1

cím1)

Az alperes képviselője: dr. Takács Zoltán ügyvéd

(cím5)

A per tárgya: személyiségi jogok megsértéséből eredő igények érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék

P.20.461/2024/11.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 12.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a felperes képmáshoz való jogát megsértette azzal, hogy a 2024.

november 12. napjától 2025. március 11. napjáig terjedő időszakban a felperesről hozzájárulása nélkül 19 alkalommal felvételeket készített.

Az elsőfokú ítélet szerint a felperes és az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett illeték összegét személyenként 36.000,- (harminchatezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 220.000,- (kétszázhuszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül 114.523,- (száztizennégyezer-ötszázhuszonhárom) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2024. november 12. napját követően több alkalommal mobiltelefonjával felvételt készített a felperesről, ahogyan gépjárművével hazaérkezik, kiszáll és a felperesi ingatlanba bemegy. A felperes a felvételek elkészítéséhez nem járult hozzá, időnként esernyővel takarta el az arcát. 19 ilyen alkalomról a felperes élettársa mobiltelefonjával felvételt készített.

[2] A felperes megváltoztatott kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát azzal, hogy róla 2024. november 12. napjától 2025. március 11. napjáig folyamatosan, minden nap videófelvételt készített a hozzájárulása nélkül. Kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását. Csatolta a hivatkozott esetről élettársa által készített felvételeket.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a hivatkozott időszakban nem készített semmilyen felvételt a felperesről. A csatolt felvételeket hozzájárulása nélkül készült, jogsértő bizonyítási eszköznek minősítette, azok mellőzését kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát azzal, hogy 2024. november 12. napjától 19 alkalommal a felperesről hozzájárulása nélkül videófelvételt készített. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, attól, hogy a felperesről hozzájárulása nélkül videófelvételt készítsen.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg fejenként 18.000,- Ft feljegyzett eljárási illetéket az állam javára.

[5] A törvényszék a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésének, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdésének idézése mellett rögzítette, hogy a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy az alperes 2024. november 12. napjától 2025. március 11. napjáig róla naponta felvételeket készített a mobiltelefonjával. A felperes e tájékoztatásra csatolta be az élettársa által az esetekről készített 21 felvételt. A felvételek készítéséről, a készítés felvételeken látható körülményeire figyelemmel (családi ház ablakából, rejtve, részben takarásból készített felvételek) a felvételeken szereplő alperesnek tudomása nem volt, így azokhoz az alperes az elkészítéskor nem járulhatott hozzá. Az alperesről hozzájárulása nélkül készített felvétel alkalmas lehet az alperes személyiségi jogainak megsértésére, ezért a törvényszék a felvételeket nyilvánvalóan jogsértő bizonyítási eszköznek tekintette, azonban azokat a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 269.§ (4) bekezdése alapján az eljárás során figyelembe vette. E körben utalt arra, hogy a felperes élettársa által készített felvételek egyetlen megfelelő eszközként voltak képesek az alperes hivatkozott (egyébként szintén felvételkészítéssel kapcsolatos) magatartását megfelelően rögzíteni. Az alperes ilyen esetben, amikor a magatartását megfelelően dokumentálni képes felvételek felhasználhatóságát kell eldönteni, eredménnyel nem hivatkozhat a saját személyiségi jogai megsértésére.

[6] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelve megállapította, hogy a becsatolt felvételek közül 19 felvételen látható a felperes és az alperes is; az alperes mobiltelefonját a felvétel készítésére utaló jellegzetes mozdulattal tartja – az erről készült felvétel időtartamának egy részében –, így az a következtetés vonható le, hogy az alperes a felperesről ezen alkalmak során felvételt készített. A becsatolt felvételek arra pontos adatot nem tartalmaztak ugyan, hogy az alperes ténylegesen mit csinált a mobiltelefonjával (valóban készült-e felvétel, a felperes látható-e a felvételen), azonban minden olyan esetben, amikor a mobiltelefon felvétel készítésére szolgáló helyzetben volt és az érintett személy a felvétel készítésének irányában helyezkedett el, a bíróság – egyéb bizonyíték felmerülése hiányában – a bizonyítékként csatolt videók alapján megállapíthatónak tartotta, hogy az alperes a felperesről mobiltelefonjával felvételt készített. Erre figyelemmel megállapította, hogy az alperes 19 alkalommal a felperes hozzájárulása nélkül készített videófelvételt a felperesről, ezzel megsértette a felperes képmáshoz való jogát. A felperes által hivatkozott alkalmak egy része nyert bizonyítást, így a felperes a becsatolt felvételekkel nem érintett napok vonatkozásában alaptalanul hivatkozott alperesi személyiségi jogsértésre. A törvényszék a személyiségi jogsértést a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, a további jogsértéstől való eltiltásról a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett.

[7] A perköltség viseléséről a törvényszék akként határozott, hogy a peres felek fele-fele részben pernyertesek. A felperes és az alperes köteles viselni a Pp. 83.§ (2) bekezdés alapján a feljegyzett eljárási illeték összegét és a mérsékelt ügyvédi munkadíjak összeszámítása után a felperes köteles megfizetni az alperesnek 40.500,-Ft perköltség különbözetet.

[8] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú határozat megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére irányult.

Arra az esetre, ha az ítéltábla az érdemi döntést nem változtatja meg, a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte akként, hogy az igazodjon az álláspontja szerinti 84 %-os mértékű pernyertességéhez. Utalt arra, hogy az eljárás során 21 db videofelvétel került csatolásra, azonban az ítélet nem rögzítette, hogy azok közül mely felvételek igazolják a felperes képmáshoz való jogának sérelmét. Álláspontja szerint valamennyi videofelvételen nem állapítható meg sem az alperes személye, a video képi minősége, a felvétel készítésének körülményei, valamint az alperes felvétel készítésére utaló mozdulata sem. Valamennyi videofelvételen az sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a felvételeken az alperes szerepel, továbbá az sem, hogy a kezében mobiltelefont tart, valamint azzal videofelvételt készít. A videofelvételek készítésének időpontja nem igazolt, csupán a felvételeken látható természeti körülményekből állapítható meg, hogy különböző évszakokban készültek. Az elsőfokú bíróság érdemi döntése azért is megalapozatlan és jogszabálysértő, mert maga a törvényszék rögzítette ítéletében, hogy a becsatolt felvételek arra pontos adatot nem tartalmaznak, hogy az alperes ténylegesen mit csinált a mobiltelefonjával. A felperes személyiségi jogának megsértését nem tudta bizonyítani. Az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozatlan, jogszabálysértő bizonyítékokra alapozta, amelyből helytelen jogi következtetésre jutott. A felperes által csatolt videofelvételek nyilvánvalóan jogsértőek, azokat a Pp. 269. § (1) - (4) bekezdésében rögzített kivételek hiányában bizonyítékként felhasználni nem lehet. Előadta, hogy a folyamatban lévő büntető eljárásban a nyomozó hatóság ellenőrizte telefonját, és megállapítást nyert, hogy a jelen peres eljárással összefüggésbe hozható képek és felvételek az alperes telefonjában nem találhatók meg. A rendőrségen felvett jegyzőkönyv igazolja, hogy telefonjában nincsenek videofelvételek a felperesről, a felperesről videofelvételt nem készített. Az elsőfokú bíróság érdemi döntéséhez képest tévesen állapította meg, hogy a felek fele-fele arányban pernyertesek. 2024. november 12. napja és 2025. március 11. napja között 119 nap telt el, ebből csupán 19 alkalommal sértette meg az ítélet szerint az alperes a felperes személyiségi jogát, tehát 100 alkalommal nem. Így számításai szerint 84 %-os mértékben pernyertes.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a bizonyítékok alapján a törvényszék helyesen rögzítette, hogy az alperes a felvételeken a mobiltelefonját a felvétel készítésére utaló jellegzetes mozdulattal tartotta, ezért helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az alperes ezen alkalmak során felvételt készített a felperesről hozzájárulása nélkül, megsértve a képmáshoz való jogát. A felvételeken az alperes a lakóhelyként szolgáló ingatlanból lépett ki, testalkata, öltözete jellegzetes, mással össze nem téveszthető, ahogyan az általa tett mozdulat is beszédes. Az, hogy a rendőrségi ellenőrzés időpillanatában az alperes telefonján videofelvételek nem voltak megtalálhatóak, nem jelenti azt, hogy az alperes nem készített felvételeket, hiszen azokat időközben máshova menthette, vagy kitörölthette. A felvételeken látható, hogy az alperes kicsit sem szorong, sokkal inkább könnyed, nevetgél, kifejezetten jókedvű, szemmel látható kellemes időtöltésnek tartja, hogy naponta beavatkozik önkényesen a felperes életvitelébe. Téves az alperes perköltség viselésére vonatkozó fellebbezési érvelés. Nem állapítható meg, hogy a felperes 84 %-os mértékben pervesztes lenne csupán azért, mert nem csatolta be az érintett időszak valamennyi napján alperes kamerázásáról készített bizonyítékot. A felperes jóváhagyása nélkül készített felvételek bizonyítása már megalapozza a pernyertességet, az, hogy nem akarta terhelni az eljáró bíróságot azzal, hogy minden napra vonatkozóan csatolja a nagyon hasonló cselekvőséget rögzítő felvételeket, nem jelenti azt, hogy az alperes kevesebb alkalommal sértette meg a képmáshoz való jogát. Jelen esetben nem lehet patikamérlegen mérni a pernyertességet. A felperes jelezte, hogy az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanú2 tanú alá tudja támasztani azt, hogy az alperes minden nap készített a felperesről videofelvételeket, tehát a perrel érintett időszak valamennyi napján jogsértést követett el.

[10] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során tájékoztatta a peres feleket, hogy a Pp. 110. § (3) bekezdésének megfelelő tartalom szerinti elbírálás elve alapján a felperes kereseti kérelme egy időszakra vonatkozó folyamatos jogsértés megállapítására irányult. Az alperes elsőfokú perköltséget támadó fellebbezése pedig, mivel az összecszerűségében nem volt határozott, akként értelmezendő, hogy az az elsőfokú bíróság általi, fellebbezésben nem támadott, mérséklés szerinti ügyvédi munkadíjak alapulvételével, az alperesre kedvezőbb 84-16%-os pernyertességi arány alapján az alperesnek járó, az elsőfokú ítélet szerint meg nem térülő elsőfokú perköltségre irányul.

[11] Az ítéltábla a fenti értelmezés mellett az elsőfokú határozatot a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, így az nem érintette a keresetet részben elutasító ítéleti döntést. Felperesi fellebbezés hiányában azt sem vizsgálhatta, hogy a felperes által becsatolt videófelvevételek közül 19 felvételnél több alapozza-e meg a folyamatos jogsértésért az alperes felelősségét, miként a perköltség viselésének esetleges korrekciójára sem volt mód abban az esetben, ha a felperes pernyertessége az elsőfokú eljárásban meghaladta az 50 %-os mértéket. Az ekkénti felülbírálat alapján az ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

[12] Az ítéltábla a másodfokú felülbírálat korlátai körében rögzíti, hogy az alperes által fellebbezéséhez csatolt, 2025. április 15. napján kelt, nyomozóhatóság által felvett jegyzőkönyv, mint a Pp. 373. § (3) bekezdésébe ütköző módon előterjesztett bizonyíték, nem volt figyelembe vehető a másodfokú eljárásban. Az alperes az utólagos bizonyítás Pp. 220. § (2) bekezdése szerinti feltételeit: sem az előterjesztésre nyitva álló határidő megtartását (a 2025. május 8. napi tárgyalásig eltelt a törvényi 15 napos határidő), sem az önhiba hiányát nem tudta igazolni. Utóbbi kapcsán a következő körülményeknek van jelentősége: A 2025. április 15. napján történt meghallgatáson az alperes jogi képviselőjével együtt volt jelen, a jegyzőkönyv a kihallgatással egyidejűleg készült, a jegyzőkönyvet az alperes aláírta, annak tartalmáról tehát az alperes azonnal tudomást szerzett. Tisztában volt azzal is, hogy a jegyzőkönyv tartalmazza a mobiltelefon átvizsgálásának tényét. Bár a jegyzőkönyv jogi képviselő részére történő kézbesítésének időpontja nem ismert, ennek az alperesi önhiba szempontjából jelentősége nincs, mert ugyan az alperes a jegyzőkönyv kifogásolásának jogáról nem mondott le a büntetőeljárásban, a jegyzőkönyv általa nem sérelmezett tartalmára a polgári per tárgyalásán a berekesztést megelőzően hivatkozhatott volna bizonyítékként, az elkészült rendőrségi jegyzőkönyvről hamarabb is másolatot kérhetett volna.

[13] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezető okot, eljárási szabálysértést nem jelölt meg. Azon érvelése, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási törvény rendelkezéseit megsértve jogsértő bizonyítékot vett figyelembe, az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálata körében értékelendő és legfeljebb az elsőfokú határozat megváltoztatását eredményezhette. Az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan okot, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezethetett volna, ezért az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül.

[14] Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, azt az ítéltábla annyiban pontosítja, hogy az alperes több alkalommal arról készített felvételt, ahogyan a felperes gépjárművével hazaérkezik, illetve távozik, esetenként arról, hogy a felperes az alperesi ingatlan melletti területől felvételeket készít. A tényállás ekkénti

pontosítása az érdemi döntést nem befolyásolja, az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, amikor a felperes képmáshoz való jogának alperes általi, több alkalommal történő megsértését, lényegében a folyamatos jogsértést megállapította. Az alperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre, körülményre, amely az érdemben helyes elsőfokú határozat megváltoztatására alapot adna.

[15] Az elsőfokú eljárás során az alperes azzal védekezett, hogy a felperes által megjelölt időszakban a felperesről sem videó-, sem kép-, sem hangfelvételt nem készített. Amennyiben róla a felperes hozzátartozója felvételt készített, az hozzájárulása nélkül történt és mint jogellenes bizonyíték, az eljárásban nem felhasználható. A becsatolt bizonyítékokat illetően a másodfokú eljárásban azzal is védekezett, hogy a felvételek egy részéről nem állapítható meg, hogy azokon ő szerepel, illetőleg a felvételeken nem állapítható meg, hogy mobiltelefonjával a felperesről felvételt készített. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság feltételezésre alapította döntését, lényegében egy hipotézist állított fel arra vonatkozóan, hogy a felemelt telefon felvétel készítést jelent.

[16] Az alperesi védekezésre figyelemmel az ítéltábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróságnak mellőznie kellett-e a felperes által becsatolt videófelvételeket. Az eljárási törvénybe ütköző módon előterjesztett bizonyíték ugyanis a perben nem felhasználható, ez esetben a videófelvételek tartalma nem vizsgálható.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Pp. 269. § (4) bekezdésének megfelelően a csatolt felvételeket befogadta és azokat bizonyítékként értékelte. Az ítéltábla rámutat arra, hogy az eljárási törvény szerint jogsértő minden olyan bizonyíték, amely a Pp. 269. § (1) bekezdése szerinti követelményeknek megfelel. Az alperes által fellebbezésében felhívott jogszabályi rendelkezések közül kizárólag a Pp. 269. § (1) bekezdés a) pontja jelent abszolút tilalmat a bizonyíték felhasználására vonatkozóan, a törvényszék a Pp. 269. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, a (3) bekezdés alkalmazása pedig nem merült fel. A Pp. 269. § (4) bekezdése a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) talaján kialakult bírói gyakorlatnak megfelelő, a szakirodalomban is ismert úgynevezett viszonylagosság (viszonosság) elvét törvényi szintre emelve teszi lehetővé, hogy a bíróság a Pp. 269. § (1) bekezdés b)-d) pontjának megfelelő esetekben a jogszabályban meghatározott szempontrendszer alapján mérlegelés eredményeként a jogellenes bizonyítékot befogadja. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a Pp. szabályozásából következően ez az eljárásjogi döntés nem jelent ítélt dolgot a bizonyítékként csatolt felvétel jogellenességét illetően, s abból ne következik az sem, hogy a bíróság állást foglalt volna abban az anyagi jogi kérdésben, a felvétel visszaélészerűen készült-e. Az elsőfokú bíróság a Pp. 269.§ (4) bekezdés a)-e) pontjaiban meghatározott szempontrendszer alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a per tárgyát képező jogsérelem sajátosságára és mértékére (az alperes huzamosan készített a felperesről felvételeket akkor, amikor azt észlelte, hogy más nincs jelen), a jogsérelemmel érintett jogi érdekre, valamint a jogsértő bizonyíték tényállás felderítésére gyakorolt hatására (a folyamatos jogsértés tényének bizonyítására az alperesi jogsértéssel egyidejűleg készült felvételek voltak a legalkalmasabbak) a felperes által csatolt videófelvételek befogadhatóak voltak.

[18] A felperes keresete tartalma szerint arra irányult, hogy egy jól meghatározott időszakra vonatkozóan az alperes folyamatos jogsértő magatartását állapítsa meg a bíróság. Az elsőfokú bíróság is egy lényegében folyamatos időszakot felölelő jogsértést állapított meg,

amely vonatkozásában a felperes fellebbezési ellenkérelmében akként nyilatkozott, hogy nem is látta értelmét annak, hogy az időszak minden egyes napjára vonatkozóan bizonyítékot szolgáltatson. Az ítéltábla álláspontja szerint az nem is volt elvárható, hogy akár a felperes, akár érdekében a hozzátartozója a felperes minden hazaérkezésekor, illetve távozásakor minden alperes általi felvételkészítést rögzítsen.

[19] Arra helyesen utalt az alperes, hogy az elsőfokú ítélet nem rögzítette, hogy a becsatolt 21 felvétel közül mely 19 az, amely a törvényszék szerint igazolja a jogsértést. Az ítéltábla fellebbezés hiányában, a fentebb kifejtettek értelmében azzal nem foglalkozhatott, hogy 19 vagy több felvétel alapozza-e meg a jogsértés megállapítását. A folyamatos jogsértésre tekintettel a másodfokú eljárásban annak volt jelentősége, a felperes által csatolt felvételekből 19 felvétel - azokat a rendelkezésre álló tanúvallomásokkal is egybevetve - igazolja-e a per tárgyává tett időszakban az alperesi jogsértést.

[20] A felperesi előadással ellentétben a felvételek időbélyegzőt nem tartalmaznak, ennek nyomát az ítéltábla nem találta. Az azonban rögzíthető, hogy a felvételeken az évszakok változása jól megfigyelhető, ennek tényét az alperes maga is elismerte fellebbezésében.

[21] Az ítéltábla a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján tájékoztatta a peres feleket arról, hivatalos tudomású tényként vette figyelembe, hogy jelen per alperese P.20.164/2025. számon pert indított a Győri Törvényszéken jelen per felperese ellen annak megállapítása iránt, hogy a jelen per felperese megsértette a jelen per alperesének képmáshoz való jogát a jelen perben bizonyítékként csatolt 21 felvétel elkészítésével. A jelen per alperese a P.20.164/2025. számú perben (párhuzamos per) előterjesztett keresetlevelében előadta, a jelen perben bizonyítékként csatolt felvételeken ő látható. A P.20.164/2025/6. számú perfelvételi tárgyalási jegyzőkönyvben a jelen per alperese a felvételek elkészítése időszakának kezdő időpontját 2024. november 12. napján jelölte meg.

[22] Megalapozatlan és iratellenes az a fellebbezési érvelés, hogy a bizonyítékként csatolt videók többségén az alperes nem azonosítható. Az elsőfokú eljárásban az alperesnek a felvételek ismeretében sem volt olyan tényelőadása, hogy a felvételeken nem ő látható, illetőleg, hogy mely más személy lenne látható az alperesi ingatlan kapujában, illetőleg az alperesi tulajdonban, használatban lévő gépjárműben. A videófelveletek jelentős részén az alperes felismerhető. Ahol nehezebben azonosítható a kép alapján, ott az alperes hangja hallatszik (például 5952. számú felvétel). Az alperes a párhuzamosan folyó perben felperesként elismerte, hogy a jelen perben becsatolt valamennyi videófelvételen ő látható. Az ítéltábla szükségesnek tartja rámutatni, hogy az alperes e védekezése annyiban következetlen is, hogy a felperes által csatolt videókat arra tekintettel kérte kirekeszteni a bizonyítékok köréből, azok elkészítéséhez nem járult hozzá. A videófelveletek állított jogellenességével összefüggésben az alperes nem hivatkozott arra, hogy a felperesnek más személytől kellett volna hozzájárulást beszereznie.

[23] Az alperes az elsőfokú eljárásban a felperes által hivatkozott, jogsértéssel érintett időszak terjedelmét kifejezetten nem vitatta, a párhuzamos perben a jelen perbeli felperesi előadással egyezően jelölte meg a felvételek készítésének kezdő időpontját is. Mivel a videófelveleteken az őszi, téli, tavaszi évszakok váltakozása megfigyelhető, a felperes pedig

megváltoztatott keresetében (7. sorszámú jegyzőkönyv) a jogsértéssel érintett időszak végét 2025. tavaszának legelejében jelölte meg, aggálytalanul megállapítható volt, hogy az alperes folyamatos jogsértő magatartása 2025. március 11. napjáig fennállt.

[24] Megalapozatlan az az alperesi állítás, hogy a bizonyítékként értékelt videók alapján nem állapítható meg, hogy a felperesről felvételeket készített. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bírósággal, a felvételeken az alperes egyértelműen fénykép, vagy videófelvétel készítésére utaló mozdulatokat tesz. A telefont az arca elé emeli, azzal követi a felperes, illetőleg gépjárműve mozgását. Az 5952. számú felvételen az alperes akként szól a felpereshez, hogy „csííz”. Az említett kifejezés jellegzetesen felvétel készítésekor szokott elhangzani. Amikor erre a felperes emelt hangon, jól hallhatóan közli, hogy az alperes „annyira kameráz, hogy biztosan szerelmes belé”, erre az alperes ugyan reagál, de a felvételkedészítés tényét nem vitatja. Van olyan felvétel is, ahol az alperes a telefont felemeli, majd, amikor a felperes gépjárművével még nem indul, akkor a kezét leengedi és csak akkor emeli fel ismét a telefont, amikor a felperes a járművel elindul. A felvételeken az alperes minden esetben vagy a felperes házához történő érkezésekor vagy távozásakor lép ki a kapuba, illetve az utcára és a felperes érkezését vagy távozását rögzíti, egy-két esetben pedig azt, ahogyan a felperes az alperesi ingatlan melletti területet rögzíti telefonjával. Amikor a felperes az utcáról távozik, az alperes is visszamegy az ingatlanba. A felvételek többségéből az tűnik ki, hogy az alperes provokatív, „tüntető” jelleggel ment ki a kapuba, vagy az utcára, nyilvánvalóan azt akarta, hogy a felperes lássa, hogy felvétel készül róla.

[25] A bizonyítékként csatolt videókon túl az alperes általi rendszeres felvételkedészítésre a felperes következetes előadást tett, melyet tanú2 tanú vallomása részben alátámasztott. Arra vonatkozóan az alperes tanúja, tanúl is nyilatkozott, hogy 2025. februárjában az alperes bizonyosan készített felvételt a felperesről.

[26] Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy legalább 19 felvétel igazolja, hogy a per tárgyává tett időszakban az alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát. A videófelvételek nagy száma, az azokon látható időmúlás (az évszakok változása) alátámasztja a folyamatos jogsértés tényét. Mivel azonban az valóban nem megállapítható, hogy az alperes a mozdulatok során videófelvételt, vagy fényképet készített, az ítéltábla az elsőfokú ítéletet annyiban pontosította, hogy összefoglaló kifejezéssel felvételkedészítésként jelölte meg az alperes jogsértő magatartását.

[27] Az elsőfokú ítéletből kitűnően a törvényszék is a jogsértés folyamatát, a jogsértéssel érintett időszakot vizsgálta, nem pedig alkalmankénti, szinguláris jogsértést. Tekintve azonban, hogy az elsőfokú határozatban a jogsértéssel érintett időszak vége nem került megjelölésre, ezt az ítéltábla pótolta.

[28] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, a jogsértő magatartás, illetve a jogsértéssel érintett időszak végének pontosításával helybenhagyta.

[29] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján másodfokú perköltségét viselni köteles. Mindemellett a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján

köteles a felperes által Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltség megfizetésére. Az ítéltábla az alperesi képviselő munkadíját a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a felszámítottal egyezően állapította meg, figyelemmel arra is, hogy a költség felszámítást az alperes nem vitatta.

[30] Az ítéltábla érdemi döntést érintő álláspontja a perköltségviselést illetően azt eredményezi, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes teljes mértékben pernyertes, hiszen bizonyított az alperes folyamatos jogsértő magatartása. Felperesi fellebbezés hiányában azonban a másodfokú bíróság nem módosíthatta az elsőfokú bíróság által meghatározott 50-50 %-os mértékű perköltségviselési arányt. A Pp. 383. § (6) bekezdése értelmében azonban a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hivatalból határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Az ítéltábla álláspontja szerint pedig az elsőfokú eljárás pertárgyértéke magasabb összegű eljárási illeték megfizetését indokolja az alábbiakra figyelemmel.

[31] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú precedensértékű ítéletekben megjelenő érveléstől.

[32] A Pp. 346.§ (5) bekezdése alapján a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Az ítéltábla ezért ismerteti a fenti határozatokban megjelenő álláspontot, és az attól való eltérés indokait.

[33] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatának [53] bekezdésében a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek. Ehhez képest a pertárgy értékének a meg nem határozható pertárgy értékére vonatkozó összeg tekinthető, úgy az első-, mint a másodfokú, illetve a felülvizsgálati eljárásban. Amennyiben az érvényesített sérelemdíj összege a meg nem határozható pertárgy értéként szereplő összeget (első- és másodfokú eljárás esetén 600-600.000 forint, a felülvizsgálati eljárásban 700.000 forint) meghaladja, akkor a sérelemdíj iránti igény összegét kell a pertárgy értékének tekinteni.

[34] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet [76] bekezdésének érvelése szerint nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A jelen esetben ugyanis nem állapítható meg tárgyi keresethalmazat fennállása, különös tekintettel

arra, hogy egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a felperes a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[35] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illeték törvény vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[36] A személyiségvédelmi perekben mind a pertárgy értéke megállapítása (BH 1999.250), mind az eljárási illeték alapjának meghatározása során (EBH 1999.94) az volt korábban a gyakorlat, hogy amennyiben a jogosult keresetében (viszontkeresetében) a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független és sérelemdíj (a rPtk. szerinti terminológiájában objektív és szubjektív) szankcióit együtt érvényesíti, úgy keresete – a perérték meghatározása szempontjából - egységes keresetnek minősül és csak az összecszerűen meghatározott sérelemdíj (kártérítés) iránti igényt kell figyelembe venni, a felróhatóságtól független (objektív) igényekre eső meg nem határozható perérték [Itv. 39.§ (3) bekezdése] csak akkor vehető figyelembe, ha az az alapján számítandó érték meghaladja a sérelemdíj (kártérítési) követelést. A CKOT 2018. június 20. és 21. napi 41. állásfoglalásában írtak szerint az új Pp. vonatkozásában is fenntartandó ez a gyakorlat, arra hivatkozással, hogy amennyiben egy meghatározható és egy meg nem határozható pertárgyértékű kereset áll valódi keresethalmazatban, úgy az Itv. 40. § (1) bekezdése nem alkalmazható. Az Itv. 39. § (3) bekezdése ugyanis nem az „érvényesített igény” értékét, hanem az „eljárás tárgyának” értékét határozza meg.

[37] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[38] A háromtagú keresetfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVGORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat. Míg az 1952. évi III. törvény (rPp.) a kéttagú (petitum és tényállás) keresetfogalom talaján állt, a bíróság a jogcímhez nem volt kötve, a jelenleg hatályos Pp. háromtagú keresetfogalmából következően a kereset kötelező tartalmi eleme a jogcím megjelölése. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami alapján a személyiségi jogi perekben a kereset, vagy a keresethalmazat fogalmát eltérően lehetne értelmezni. Ebből következően, ha a felperes a perben eltérő igényeket érvényesít, amelyeknek a Pp. 7. § 8. pontja szerinti jogalapja (a jogcím) különböző, akkor ezek az igények keresethalmazatot képeznek. A személyiségi jogsértés esetén a felróhatóságtól független (objektív) különböző jogkövetkezményeknek különböző a jogalapja, mert azok nem azonos anyagi jogszabályi rendelkezésen alapulnak. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjában írt szankciók külön kérelmeket alapoznak meg, a bíróság e körben is kötve van a kereseti kérelemhez. Csak az

állított jogsértés, jogsértések megtörténtét vizsgálhatja, kizárólag ezen jogsértéseket állapíthatja meg és nem alkalmazhat más felróhatóságtól független szankciót, mint amit a fél a keresetben, viszontkeresetben kért. Több objektív jogkövetkezmény alkalmazására irányuló kereseti kérelem esetén külön-külön vizsgálendő, hogy az egyes jogkövetkezmények alkalmazása indokolt-e (így például helye van-e eltiltásnak, az elégtétel képes-e betölteni célját). Az azonos magatartással elkövetett – azonos ténybeli alapokon nyugvó – de különböző jogcímenek előterjesztett jogsértések megállapítására, vagy más objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetek is tárgyi keresethalmazatban állnak egymással, mert az érvényesíteni kívánt igény jogalapja – a megsértett alanyi jog – eltérő. A felróhatóságtól független szankciók alkalmazására vonatkozó igény, illetőleg a sérelemdíj igény egymástól függetlenül és együttesen is érvényesíthető a sérelmet szenvedett fél döntésétől függően, ezért a sérelemdíj iránti igény valódi tárgyi keresethalmazatot képez a felróhatóságtól független jogkövetkezménnyel.

[39] A Kúria Pfv.20.194/2025/10. számú határozatának indokolása szerinti „egyetlen jogsértés” azt jelenti, az igényt érvényesítőnek egy személyiségi joga sérült. Azonos magatartással elkövetett több személyiségi jogsértés nem tekinthető egy jogsértésnek. Az egy jogsértésre alapított különböző igények érvényesítése a részben eltérő jogalap miatt a háromtagú keresetfogalomból következően keresethalmazatot képeznek.

[40] A Kúria Pfv.20.326/2024/6. számú határozatának indokolásában írt „szoros összefüggés” a Pp. 173. § (1) bekezdése szerint az előterjeszthető keresethalmazat körében vizsgálendő körülmény, de abból a háromtagú keresetfogalom szerint nem következik az, hogy a különböző jogalapon előterjesztett igények ne állnának egymással halmazatban.

[41] Sem a Pp., sem az Itv. rendelkezéseiből nem következik, hogy valódi tárgyi keresethalmazat esetén az egyes kereseti kérelmek illetékmentesek lennének, vagy a valódi keresethalmazat egyik kereset után fizetendő illeték magába foglalná a további, halmazatban álló kereseti kérelmek után fizetendő illeték egy részét vagy annak egészét.

[42] Mindemellett az Itv. 40.§ (1) bekezdése azt írja elő, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényt vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39.§ (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40.§ (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik. Ugyanakkor a 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020.01.01. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel a – korábbi gyakorlatot nem tartható fenn. A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is.

[43] Arról, hogy a másodfokú bíróság a fentiek szerint a pertárgyértéket az elsőfokú bíróságtól eltérően számítja, ekként az illetékteher is meghaladja az elsőfokú határozat szerinti összeget, az ítéltábla a feleket tájékoztatta, az alperes ezen tájékoztatás ismeretében is fenntartotta fellebbezési kérelmét.

[44] A felperes a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankciói közül kérte személyiségi joga megsértésének megállapítását, emellett kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől. A per tárgyának értéke, így az Itv. fenti rendelkezéseinek alkalmazásával, a rendszeres felvétel készítést egy folyamatos jogsértésnek tekintve, 2 x 600.000,-Ft, az elsőfokú eljárási illeték összege tehát 72.000,-Ft.

[45] A felperes fellebbezéssel nem támadta a perköltségre vonatkozó rendelkezést, az alperes ezen irányú fellebbezése pedig alaptalan, hiszen a folyamatos jellegű jogsértés bizonyítást nyert és nem a jogsértéssel érintett időszak egyes napjait kellett számításba venni. A Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési korlát keretei között tehát az ítéltábla akként rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárás fenti illetékét a felek fele-fele arányban viselik.

[46] A másodfokú eljárásban az alperes fellebbezésével támadta a törvényszék érdemi döntését, emellett a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést is. A másodfokú eljárás tárgyának értéke tehát a fentiekre is figyelemmel 2 x 600.000,-Ft, amihez hozzáadódik a perköltség sérelmezett hiányzó összege. Az alperes az elsőfokú bíróság általi perköltség mérséklést nem támadta, tehát álláspontja szerint 381.000,-Ft 84 %-ára jogosult, míg a felperes 300.000,-Ft 16 %-ára. A különbözet 272.040,-Ft, amelyből levonandó az az összeg, amelyhez az alperes az elsőfokú ítélet következtében jutott (40.500,-Ft). Ekként a pertárgyérték másodfokon mindösszesen 1.431.540,-Ft, a meg nem fizetett fellebbezési illeték összege [Itv. 46.§ (1) bekezdés] pedig 114.523,-Ft, amelyet az eredménytelenül fellebbező alperes köteles viselni a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében.

Győr, 2025. október 16.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Konarik Attila sk.

dr. Mészáros Zsolt sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró